

Voldgiftsloven blot været anvendt til Løsning af Konflikten i 1916 og 1920, medens Forligsinstitutionen siden Forligsmæglingslovens Vedtagelse har været i stadig Virksomhed med gode Resultater ogsaa under Voldgiftslovens Bestaaen. I 1917 blev der saaledes mæglet i tilsammen 73 Konflikter, omfattende ca. 1 400 Arbejdsgivere og ca. 30 000 Arbejdere. Mæglingen førte til Enighed mellem Forhandlerne i 67 af disse Konflikter, og det af Forhandlerne accepterede Mæglingsgrundlag ledede igen til Enighed mellem de respektive Organisationer i 66 af Konflikterne. I 1918 blev der efter Loven mæglet i 122 Konflikter, omfattende ca. 1 800 Arbejdsgivere og ca. 33 000 Arbejdere. I 97 af disse Konflikter opnaaedes Enighed mellem Forhandlerne, og Forhandlingsresultatet blev accepteret af Organisationerne i 93 af Konflikterne. I 1919 blev der efter Loven mæglet i 154 Konflikter, omfattende ca. 3 350 Arbejdsgivere og ca. 106 000 Arbejdere. I 125 af disse Konflikter opnaaedes Enighed mellem Parternes Forhandlere.“

Man ser altsaa, at i den Periode, hvor man i Norge har haft en Voldgiftsret, har Forligsinstitutionen netop kunnet udfolde sig i rigt Maal og vise smukke Resultater. Det norske Socialdepartement tilføjer endnu nogle Bemærkninger, som jeg synes har stor Interesse ogsaa for vore Forhold, idet det udtaler: „Og paa den anden Side, selv om der skulde være Tilfælde, hvor Ud sigten til tvungen Voldgift kunde forhindre Overenskomst for Forligsmanden, vil der ogsaa gives Tilfælde, hvori det ikke er i Samfundets Interesse, at Overenskomst tilvejebringes for enhver Pris. I visse Situationer, hvor Stykeforholdet mellem Parterne er saa ulige, at det med Vished kan forudses, hvem af dem der vil sejre i en eventuel Kamp, og hvor derfor denne Part kan fristes til at stille uforholdsmæssige Fordringer, der er det i Samfundets Interesse, at den anden Part ikke nødes til at gøre uforholdsmæssige Indrømmelser. I siige Situationer vil Muligheden af tvungen Voldgift være egnet til at udøve en regulerende Indflydelse til begge Sider.“

Dette synes jeg er kloge Ord, der peger paa et Forhold, som er paaagtelsesværdigt, og som i høj Grad taler for at have en Voldgiftsret, som kan tage Sagen op, hvis denne strander paa Forligsinstitutionen. I det hele er det, der her er Tale om — naar man ikke knytter særlige reaktionære Bestemmelser dertil —, jo en Bestræbelse, som tilsigter i Klassekampen at stille Retfærdig-

hed i Stedet for Magtvældens Resultater, og dette maa dog i Hovedsagen siges at være rigtigt.

Indenrigsministeren (Kragh): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Zahle) udtalte, at han følte sig ganske tryk for, hvorledes Parterne vilde forholde sig til en af Voldgiftsdomstolen afsagt Dom; den ærede Ordfører nærede ikke Tvivl om, at en saadan Dom vilde blive efterkommet. Jeg maa sige, at en saadan Tvivl nærer jeg heller ikke paa nogen Maade. Jeg tror ogsaa, at formelt vil der intet være i Vejen; den danske Befolkning vil, uanset, til hvilken Side den hører i denne Sag, i saadanne Spørgsmaal være lovlydig som i alle andre. Men det er rigtignok et Spørgsmaal, *paa hvilken Maade* Domsbestemmelserne vil blive efterkommet. Thi den Arbejdsgiver, som maatte mene, at der indenfor hans Virksomhedsomraade ikke kan arbejdes paa de Betingelser, som er tilvejebragt ved Voldgiftsdommen, vil ikke føle sig forpligtet til at holde Arbejdet i Gang og beskæftige de flest mulige Arbejdere under saadanne Forhold. Det kan maaske være smaat nok med den Følelse af Forpligtelse i saa Henseende, der knytter sig til Overenskomsten, som man frivillig har tiltraadt; men at Følelsen af en saadan Forpligtelse aldeles ikke vil være til Stede, saafremt der er Utilfredshed med Vilkaarene i Henhold til Dommen, det føler jeg mig ganske overbevist om. Ganske paa tilsvarende Maade med Arbejderne. Man vil ikke kunne nægte at indfinde sig i den vedkommende Virksomhed, naar Dommen tvinger en dertil, men det Arbejdstempo, som udfoldes, og den Redebonhed til at bidrage bedst muligt til Virksomhedens Trivsel, som man dog maa forudsætte som Resultatet af en Overenskomst, der frivillig er tiltraadt — er de ærede Forslagsstillere ogsaa vis paa, at den vil være til Stede, naar Basis er en Voldgiftsdom med Tvangsforanstaltninger i Følge? Og endelig dette: Jeg skønner vel, at man vil være i Stand til at tvinge *Arbejderne* til at indfinde sig i Virksomhederne paa de Vilkaar, som er tilvejebragt ved Dommen; men jeg spørger: Paa hvilken Maade vil man tilvejebringe Tvangsforanstaltninger overfor de *Arbejdsgivere*, som erklærer: Vi vil overhovedet ikke lade vore Virksomheder gaa paa disse Vilkaar.

Den ærede Ordfører sagde, at Forligsinstitutionen ønsker man ogsaa fra Forslagsstillernes Side at styrke, man vilde beklage, om Forligsinstitutionen skulde svækkes,